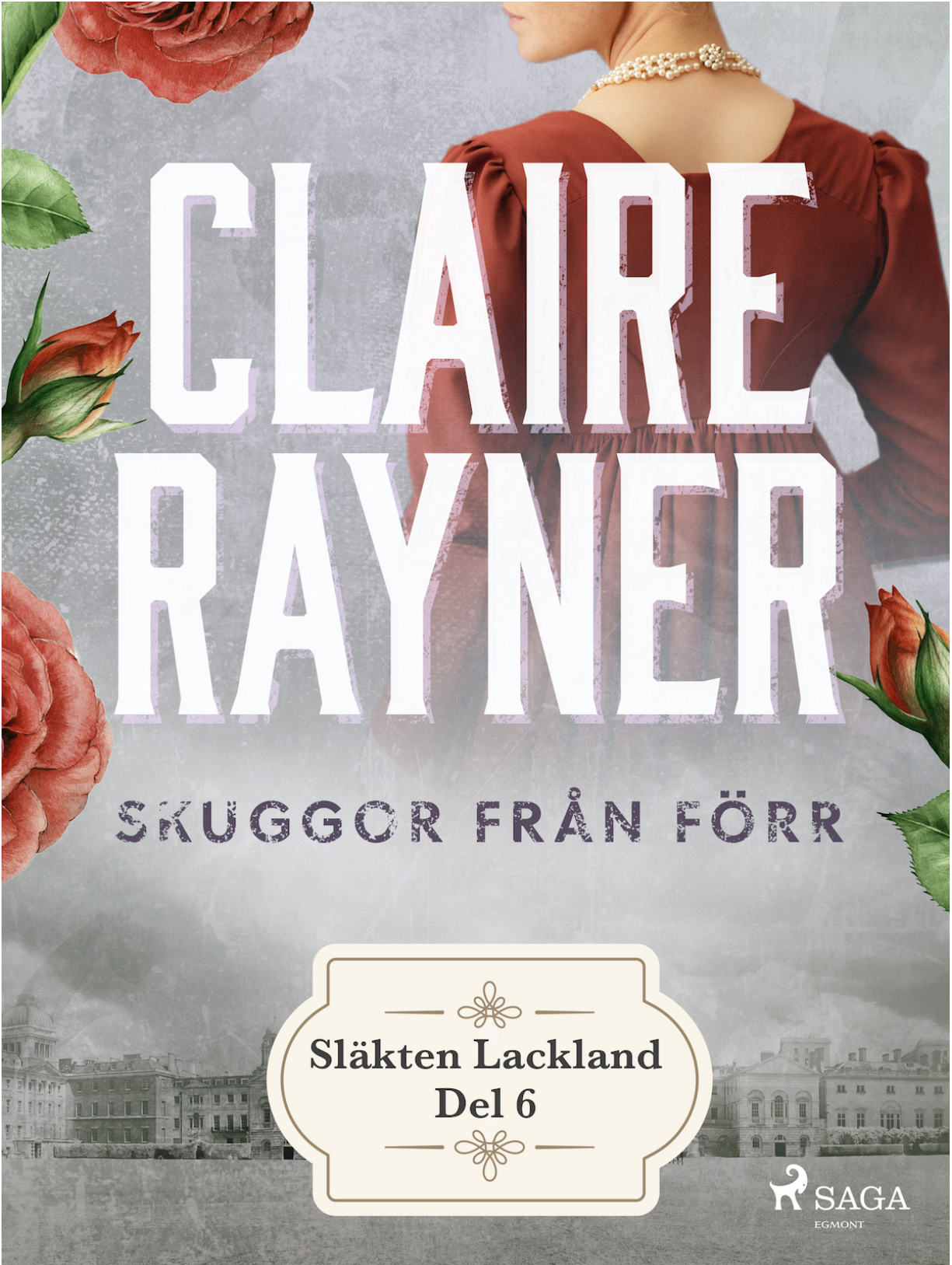

CLAIRE RAYNER

SKUGGOR FRÅN FÖRR

— —
Släkten Lackland
Del 6
— —

CLAIRE RAYNER

SKUGGOR FRÅN FÖRR

— — — — —
Släkten Lackland
Del 6
— — — — —

 SAGA
EGMONT

SKUGGOR FRÅN FÖRR

Claire Rayner

SAGA EGMONT

Skuggor från förr
är översatt från engelska av Ingrid Berglöf efter
Long Acre

Copyright © 1982, 2017 Claire Rayner og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711793107

1. E-boksutgåva, 2017

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

1

Dimman hängde tung över floden och suddade ut konturerna av fartygsskroven som trängdes utmed kajerna. Ovanför dem steg masterna upp, höga och smäckra, en del med illa beslagna segel som lojt flaxade i vinden. Nerifrån flodmynningen kom bölanden från mistlurar, och blandat med deras melankoliska rop hördes skriken från måsarna som svepte in över fiskmarknaden i Billingsgate på jakt efter fiskrens. Luften stank av halvruddet trä, död fisk, dy och olja och rök.

På det hela taget är det fasligt dystert, tänkte Amy och drog capen tätare om sig. Jag borde väl också vara dystert ... Men det var hon inte. Hon frös, hon var hungrig och hon var mycket trött, för hela natten hade det slamrat och skrapat och guppat när bogserbåtarna gjordes fast vid "Daniel Boone" vid Gravesend och långsamt drog skeppet uppför floden till S:t Katherines kaj. Så det hade inte blivit mycket till sömn för tredjeklasspassagerarna. Men trots det och trots den gråmulna morgonen var Amy Lucas inte på dåligt humör. Hon var så upphetsad och så förväntansfull att hon nästan kunde glömma att magen var tom. Efter fyra veckors stampande och krängande över Atlanten i ett litet knirkande lastfartyg som luktade kakaosmör och peppar, en

alldeles ovanligt vämjelig blandning, verkade till och med S:t Katherines kaj i dimma som ett paradis.

Hon kände snarare än hörde Fenton bakom sig och vände på huvudet.

— Oh Fenton, sa hon andlöst, är det inte underbart! Vi är framme! Vi är faktiskt *framme*! Jag kan nästan inte fatta det.

— Tala inte så högt, muttrade Fenton och kom fram och ställde ner de två kappsäckarna som de hade smugit sig ut ur Boston med för alla de där veckorna sedan. Amy, nu ska du göra precis som jag säger, hör du det? När jag ger dig tecken, tar du kappsäckarna och gömmer dem under capen. Jag går bakom dig nerför landgången och skymmer dig. Och när vi är nere ska du gå åt vänster — ser du? Mellan de där travarna av säckar tycks man kunna komma fram. Jag befriar dig från kappsäckarna så fort vi är utom synhåll, det lovar jag.

— Men Fenton — frukosten! Jag är så hemskt hungrig ...

— Det får du stå ut med tills vi är i land. Ryck upp dig, var inte så barnslig. Vi har Gudi klagat inte så mycket pengar att det stör. Jag begriper inte varför jag skulle punga ut med sjuttio dollar till den där kaptenen när jag har mycket bättre användning för dem än han.

— Men Fenton, vi har haft det riktigt bra ombord. Och det kan hända att vi vill resa hem igen, och har vi då lurat den här kaptenen på pengar, så talar han väl om det för alla andra rederier? Det har hänt oss förr ...

— Jag reser inte hem igen. Aldrig någonsin! sa Fenton kort. Han lutade sig mot relingen bredvid henne, och de smala gröna ögonen lämnade inte kajen nedanför dem. Och jag tänker inte betala honom vad du än säger. Så du kan lika gärna hålla mun.

Och eftersom hon var Fentons syster och hade vanan inne, så höll hon mun. Och om hon hade blivit tillfrågad om sin ärliga mening, så skulle hon ha medgivit att hon inte såg något allvarligt orätt i att beröva kaptenen resten av biljettpriset. Hennes ärlighet i fråga om materiella ting var lika diffus som broderns. Hur kunde den vara annat när hon dyrkade honom och såg upp till honom och beundrade hans finurlighet så enormt? Om Fenton tyckte att det var rätt att bete sig så, då måste hon väl också göra det. Men hon var lite nervös, för kaptenen hade vid flera tillfällen under överresan visat sig vara en mycket bister person och skulle säkert inte dra sig för att slänga inte bara deras bagage utan Fenton och henne också i det flottiga vattnet som nu slog mot fartygssidorna under dem. Men med sin vanliga soliga optimism sköt hon de tankarna ifrån sig och lutade sig ut över relingen bredvid Fenton. Det fanns mer att titta på nu när oktobersolen äntligen hade arbetat sig igenom morgonmolnen och börjat driva dimman på flykten. Nu kunde Amy se mycket längre uppströms mot skorstenarna och taken och kyrkspirorna, och plötsligt högg hon tag i Fentons arm och ropade upphetsat:

— Fenton! Titta! Är det inte S:t Paulskatedralen som pappa talade om så ofta? Där — den där kupolen! Den ser ut som en bubbla som skulle kunna sväva bort ...

Han tittade och gjorde en liten grimas.

— Amy, var inte så *tråkig*! Du låter som alla de där gamla döddansarna som mamma umgicks med och som malde om sina resor i Europa och tydligen inte hade gjort annat än tittat på kyrkor och ruiner. Det är inte därför vi har kommit till London! Och vad pappa än talade om, så är det vad han sa om teatrarna jag minns, inte vad han kan ha sagt om sådana där gamla stenhögar!

— Tror du verkligen att vi ska lyckas hitta någon som kände pappa? sa Amy, och nu var ansiktet sorgset och lite ynkligt och ögonen stora och bönfällande.

— Se inte så jämmerlig ut, dumsnut! skrattade han. Pappa har varit död nu i tio år och fortfarande spelar du stor tragedi när du talar om honom. Spar skådespeleriet till scenen när du har fått ett engagemang någonstans — kasta inte bort det på mig.

Hon trutade med munnen och brast sedan i skratt.

— Jag rår inte för det, försvarade hon sig. Jag har alltid haft ett så uttrycksfullt ansikte. Miss Farraday sa alltid att ...

— Äh, fan ta miss Farraday och alla andra vi kände i trista gamla Boston! Fan ta Boston med!

Han svängde runt med henne så att hon blev alldeles yr i huvudet och skrek av skratt och såg upp på honom med stora dyrkande grå ögon. Och han log tillbaka så att han fick skrattrynkor kring de gröna ögonen som glittrade så att det märktes att han var lika upphetsad och förväntansfull som hon. Han är så stilig, tänkte Amy stolt, så stilig att varenda människa i London måste bli tokig i honom! Hon slog armarna om honom och kysste honom på kinden, men han satte plötsligt ner henne och sköt henne ifrån sig och sa till henne att inte vara så fånig.

Bullret från kajen nedanför var starkare nu när fler och fler hade kommit för att se på nykomlingen, och Fenton kastade en snabb blick över axeln mot lastluckan.

— Nu öppnar de, Amy, sa han lågt. Det betyder att de är klara att börja lossa. Jag ser inte så bra härifrån — kan vi ta oss fram till landgången utan att någon upptäcker oss? Gå och titta — men var försiktig för helvete. Ingen får misstänka någonting ...

Lydigt drog hon capen om sig och promenerade med nonchalant uppsyn fram mot mellandäck. Ett par karlar ur besättningen som hon gick förbi flinade lystet, men hon såg inte åt dem. Så där hade de burit sig åt sedan de lämnade Boston. Vid den motsatta relingen kunde hon se kaptenen i animerat samtal med en man från en av bogserbåtarna, och efter ett ögonblick vände de båda, fortfarande pratande och gestikulerande, och gick nerför kajuttrappan till kaptenens hytt. Amy skyndade tillbaka till platsen där Fenton väntade.

— Det går bra, sa hon lågt. Jag såg just kaptenen gå ner till sin hytt tillsammans med en man från bogserbåtarna. De lär väl sitta där och pokulera tillräckligt länge om du nu absolut vill smita — men jag önskar att du inte ville — det skulle kunna vara ...

— Håll mun och kom och ta de här ... Han lyfte upp de två tunga kappsäckarna. Ta en i var hand, så knyter jag ihop capen framtill — så där ja. Capen döljer alltihop — jag visste väl det. Nu går du lugnt före nerför landgången, och kom ihåg att ta av åt vänster sedan. Jag finns tätt bakom dig.

Hon tog på sig sin obesvärade min igen och gick över däckets förbi de svettiga besättningskarlarna som nu hade börjat hala upp doftande kaggar med kakaosmör ur lastrummen. Väskorna var tunga, och det var svårt att gå otvunget. Hon vred på huvudet och såg bedjande på Fenton som flanerade strax bakom henne med hatten på nacken och händerna i byxfickorna, men han bara rynkade på ögonbrynen och knuckte med huvudet mot landgången, så hon suckade och gick vidare.

Nu tog hon till knepet som hon alltid använde när hon skulle göra något obehagligt — hon låtsades att hon spelade teater. I fantasin såg hon prosceniet välva sig över

fartyget och en stor beundrande publik på andra sidan om det. Inom sig trollade hon fram den spänning och rädsla och det svaga illamående som alltid hörde till en entré. Då kunde hon göra det. Hon promenerade fram över däckets med kappsäckar som plötsligt vägde så gott som ingenting, hon svängde lite på kroppen för att ge ett intryck av lätthet och sorglöshet, hon gav besättningsmännen ett förtrollande leende och hon gick lugnt fram till landgången.

Här blev inbillningsförmågan ännu starkare, och det var som om hon gick ut mot sin hänfödda publik. Hon såg från den ena sidan till den andra med små böjningar på huvudet, och leendet blev ännu mer strålande och ögonen ännu mer skinande så att stuvorna som väntade nere på kajen bara stirrade. Hon var verkligen någonting att stirra på.

Hon kom ihåg att gå åt vänster nedanför landgången — hade hon någonsin glömt en regionvisning? Inte Amy Lucas inte! Och så var hon inne mellan säckhögarna och inne i kaffelukten och Fenton tog ifrån henne kappsäckarna.

— Duktig flicka — det där gjorde du bra! Kom nu — det är bäst att vi raskar på ...

Hon blinkade upp mot honom, fortfarande kvar i sin fantasivärld, och han blev otålig.

— Raska på, sa jag! Sover du? Vi är visserligen i land, men de kan ju hinna upp oss!

Han föste henne barskt åt sidan och gick före förbi kaffesäckarna och en hög trave tunnor som luktade malt, och hon kom efter så fort hon kunde, snubblande och halkande på de våta träplankorna.

Det var som om han hade levt hela sitt liv på den här mörka och illaluktande kajen. Överallt fanns tunnor och balar och säckar och mellan dem bara de allra smalaste

gångar, och ändå verkade det som om han visste exakt hur och vart han skulle gå. Andfådd halvsprang hon efter. Inte en enda gång vände han sig om för att se om hon var med, men det hade hon heller inte väntat sig.

Äntligen började staplarna glesna och plankorna avlöstes av kullersten när han vek av åt höger och gick uppför en smal gränd mellan höga mörka magasinsbyggnader.

Andtruten knogade Amy efter honom med kapuschongen framdragen över huvudet och ett stadigt tag i capen och klänningen för att försöka hålla nederkanten ur smutsen på marken. Och när de till sist var uppe hade dehamnat på en tämligen bred gata med mycket folk och trafik och oväsen.

— Vad du är besvärlig, sa Fenton kallt när hon lutade sig mot en vägg och pustade ut och gned sig i det blossande och svettblanka ansiktet. Du är som en barnunge! Det är minsann inte din förtjänst att vi är sjuttio dollar rikare än vi hade kunnat vara.

Hon brusade upp.

— Och vem var det som bar i land bagaget? Vem klarade oss av båten utan att säga ett ord? Du talar inte till mig på det viset, för då ... då ... Förresten är jag trött och hemskt hungrig! När vi åt middag i går kväll lämnade du just inte kvar så värst mycket åt mig, och ...

— Börja inte med det där nu igen! Du hade kunnat komma i tid till middagen. Förresten är det gjort nu. Vi är här! Han höjde huvudet och såg sig omkring med hatten flott på sned så att det mörklockiga håret kom riktigt till sin rätt. Nu ska vi inte behöva snåla och spara längre! Vi ska ta in på ett hotell det första vi gör, och sedan ska vi gå ut och äta ett skrovmål så att du mår bättre. Lita på mig! Men först ska vi ha tag på en droska.

Amy blev på gott humör igen. Hon var inte den som var långsint. Hon log mot Fenton, sköt tillbaka kapuschongen och följde efter honom gatan fram medan hon intresserat tittade åt alla håll. Hon njöt inte bara av vad hon såg utan också av de uppskattande blickar som mötte dem.

Hon hade visserligen varit van vid att de blev beundrade för sitt utseende hemma i Boston, men hon hade inte vågat tro att de skulle märkas alls här i London som var så mycket större. Kvinnorna som gick förbi sneglade på hennes brors eleganta profil — och Amy var den första att erkänna att den var häpnadsväckande vacker — medan männen tittade intresserat på hennes pikanta ansikte och dansande kanonlockar. Det skulle bli bra allting, tänkte hon. De skulle säkert utan vidare få stora roller i någon bra pjäs och komma i gång med sin nya karriär. Och hon stack handen under Fentons arm trots att han fortfarande hade de bägge kappsäckarna att bära på och log lyckligt upp mot honom.

Han hade emellertid fått syn på en ledig droska på andra sidan gatan och skrek för full hals:

— Hallå! Ni där — kom hit!

Folk inom hörhåll vände sig om och stirrade och flinade, och nu var Amy inte alls glad åt den uppmärksamhet de väckte.

— Lugna dig, Fenton, väste hon och drog honom i ärmen. Du skämmer ut dig — man gör nog inte så i London ...

Men han skakade av sig henne och vinkade, och nu piskade kusken på sin häst och gjorde en helsväng tvärs över gatan — till andra trafikanters högljudda förtrytelse — och stannade bredvid dem. Han tittade ner på dem och harklade sig sedan och spottade en präktig loska ner på gatan.

— Och vart hade ni jänkare tänkt er? sa han och sneglade värderande på Amy som häpet stirrade tillbaka.

— Hur vet ni att vi är från Massachusetts? frågade hon, och droskkusken skrattade.

— Jag har aldrig hört talas om nåt "Chusetts", damen, men jag känner igen en jänkare när jag hör honom. Särskilt när han hojtar på det där viset. Vart ska ni?

— Hotell Albion vid Great Russell Street! sa Fenton högdraget. Ta hand om vårt bagage! Han ställde ner kappsäckarna på trottoarkanten, öppnade dörren till droskan och hjälpte in Amy med demonstrativ artighet.

— Hur visste du vad du skulle säga för adress? viskade hon när de hade satt sig och hörde på kuskens stänkande medan han klättrade ner från sin plats och hyvade upp deras väskor på taket.

Fenton skrattade och lutade sig tillbaka mot de dammiga dynorna.

— Åh, jag hörde mig för lite här och där innan vi for, sa han vagt, och fick veta att det här var ett hyggligt ställe. Inte för dyrt och i en lämplig stadsdel. Så det är dit vi far!

Äntligen klatschade kusken med piskan och droskan krängde till och satte fart. Amy böjde sig fram och tittade ivrigt ut genom det smutsiga fönstret, glömsk av all trötthet och hunger.

Gatorna såg inte särskilt eleganta ut, tyckte hon. Och människorna ... Hon lät blicken fara över trängseln — män i sådana där platta mössor och korta yllekavajer som sjömän brukade använda, spensligare och kutryggigare män i prydliga men slitna överrockar som skvallrade om ett liv i mörka och sotiga kontorslokaler, kvinnor i murriga ylleklänningar med sjaskiga sjalar över huvudet, barn i trasor ... De här människorna såg inte alls ut så som hon

hade tänkt sig Londonborna. I sina många dagdrömmar om hur livet skulle te sig i London hade hon alltid sett det som elegant om också inte precis överväldigande. Hon hade föreställt sig männen som lika stiliga som hennes bror och kvinnorna lika vackra som ... ja, som hon själv. Men de här gråbleka varelserna — de var inte alls vad hon hade väntat sig.

Men så svängde droskan åt norr in på en annan och bredare gata, och nu ändrade omgivningen karaktär. Männen hon såg verkade betydligt burgnare, de hade tjocka överrockar som såg dyra ut och blänkande höga hattar, och de såg betydande och upptagna ut på ett sätt som hon kände igen. De såg ut, tänkte hon, som hennes mammas bröder och kusiner, de där tråkiga morbröderna Cabot och Fenton som hade försökt hindra de två unga syskonen Lucas från att leva som de själva ville ...

Hon log när hon tänkte på allt det där. Hon och Fenton hade lett så troskyldigt mot sina försiktiga och förmanande skinntorra gamla morbröder och fromt lovat att ja då, de skulle slå sig till ro hemma i Boston nu när kära mamma hade gått bort, och visst skulle de investera alla sina pengar så som morbröderna ansåg lämpligt. Sedan hade de — eller rättare sagt Fenton — sålt det gamla huset och de få aktier som mamma hade lämnat efter sig och bokat plats på ett lastfartyg som skulle gå in i Boston på sin väg från Valparaiso till London. Vad morbröderna måste vara ursinniga! tänkte hon skadeglatt och stirrade igen ut på de betydande och märkbart självmedvetna männen som med viktig min skyndade fram på trottoarerna.

— Det här är City, Amy, sa Fenton och stirrade ut genom sitt fönster lika ivrigt som hon. Det är här pengarna finns — morbror Tobias har kontakter med folk här, och han är

stenrik. Han vred på huvudet och log mot Amy i halvmörkret. En vacker dag, Amy, när jag har gjort mig en förmögenhet, ska sådana som de där ta av sig hatten och bocka när jag åker förbi i en vagn som är så elegant att de baxnar! Jag ska visa morbror Tobias och de andra träbockarna där hemma vad Fenton Lucas duger till!

— Ja, det ska du, Fenton! sa Amy varmt. Det vet jag att du ska, och jag med. Jag ska bli den största skådespelerska som staden någonsin har sett, och jag ska ...

— Ja, sa Fenton tankspritt och såg ut genom fönstret igen. Oj, vad det händer mycket här! Överallt byggs det någonting nytt! Här finns sannerligen pengar att göra ...

Och Amy stirrade också och förundrades, för fortfarande rullade droskan snabbt fram på gata efter gata, den ena förnämre än den andra, och alla med nya påkostade hus. London var mer förvirrande än hon hade trott, tänkte hon och gäspade plötsligt. Magen kurrade och drog ihop sig, och hon kom ihåg hur trött och hungrig hon var.

Just då stannade droskan och Fenton hoppade ur och stod på trottoaren och stirrade upp på huset. "Albion" stod det på fasaden i välpolerade mässingsbokstäver.

"Familjehotell. Matsalar. Rökrum."

Amy klev ner ur droskan efter honom och tittade också upp, och all hennes spända förväntan flammade upp en sista gång och slocknade sedan, för efter alla planer och lögner och drömmar var detta äntligen verkligheten.

Det var den tjugonde oktober 1866, och de hade kommit fram till sitt första hem i London. Amy böjde nådigt på huvudet åt kusken och satte sedan näsan i vädret och seglade uppför trappan och in genom den stora mahognydörren.

2

De satt bredvid varandra vid det nakna träbordet och begrundade de tömda tallrikarna. De hade spelat uttråkade vid blotta tanken på att nödgas äta och beställt bara en liten bit kokt torsk åt damen och en rätt mycket större lammkotlett åt herrn och viftat bort varje förslag om soppa eller bröd eller grönsaker. Men nu när de hade ätit var Amy ännu hungrigare än när de kom.

Fenton, som nu satt bakåtlutad och petade tänderna med den eleganta tandpetaren av silver som han hade fått av mamma på sin tjugooettårsdag, verkade mindre uthungrad, men han hade också fått lejonparten av all mat de hade köpt den senaste månaden, för han var ju man och därför i större behov av näring. Amy missunnade honom inte hans extraransoner, men hon var hungrig. Torsken var det första hon hade fått i sig sedan så här dags i går, och då hade de bara ätit en köttpirog som de hade köpt på en av smågatorna i närheten av Gaietyteatern och tagit med sig till hotellet och slukat till sista smulan.

Hon suckade lite och såg sig om på de andra gästerna för att glömma magen. De såg välmående ut — affärsmän, trodde hon, rätt lika de där i hög hatt som de hade åkt förbi på väg från båten. Hon suckade igen när hon mindes det. Var det verkligen en månad sedan? Det kändes som så

mycket mer. En hel månad då de hade gått från teater till teater och letat efter en direktion som var villig att engagera dem.

I början hade de varit riktigt muntra, för att inte säga lite arroganta, bägge fast beslutna att inte ta något annat än stora roller. Inga statistengagemang för syskonen Lucas!

De hade med stor självsäkerhet kommit inseglande på den första teatern de hittade, Theatre Royal vid New Adelphi. De vände sig till den första person de stötte på och begärde att få tala med direktören.

Den sjaskiga kvinnan som stod och hängde på sopkvasten stirrade på dem och fnös.

— Mr Terrance tar inte emot nån som inte har avtalat tid, sa hon, och förresten är han där bakom scenen. Ni får gå runt till artistingången.

Så de gick dit och blev prompt avvisade av en storvuxen och bister portvakt, som med skärpa upplyste dem om att mr Terrance absolut inte var intresserad av att höra på några engagemangssökande just nu, hur framstående de än var. Fenton svarade med ännu större skärpa och framhöll att portvakten egenmäktigt berövade sin chef den mest eminenta nya talang som hade kommit in i landet på åratat.

— Hälsa honom, sa han högdraget, att vi är mr och miss Lucas från Boston i Förenta staterna. Jag tror han inser det fördelaktiga i att öka ut sin ensemble med intressanta amerikaner, även om hans tjänstehjon inte gör det.

Portvakten skrattade högt och inte utan en viss medömkan.

— Jaså, min unge viktigpetter, sa han när han hade skrattat färdigt, är det så det ligger till? Ni tror att ni är nånting märkvärdigt för att ni är från utlandet, va? Inbilla er inte det! Här dräller omkring jag vet inte hur många

amerikaner i London. Vi tycker inte att såna som ni är ett dugg enastående. Lita på en gammal aktör, min unge vän. Jag var en av de bästa varietéakrobater som nånsin har funnits tills jag bröt benet när jag ramlade ner i orkesterdikedet. Sök er till de små ställena först, skaffa er lite *riktig* erfarenhet i landsorten, på marknader och såna ställen, innan ni kommer och begär att få jobb i London.

Då brusade Fenton upp på allvar och svor åt mannen, som svarade med samma mynt. Det skulle ha blivit slagsmål om inte Amy hade lyckats dra med sig sin ursinnige bror därifrån.

— Bry dig inte om det, sa hon så tröstande hon kunde när de stod ute på den smutsiga trottoaren igen. Det är bara den första teatern vi har varit på, och det var kanske dumt att börja just här. Vad vet jag, vi hade kanske tur som slapp! Kom så går vi och försöker på ett annat ställe. Före kvällen har vi säkert hittat en bra direktion som har förstånd att ta emot oss.

Men de hade inte hittat någon sådan direktion den dagen, inte nästa heller och inte den följande. De hade gått först helt glatt och sedan alltmer missmodigt från Royal Italian ("Skådespelare? Nej tack. Vi vill ha sångare och balettdansöser. Det borde ni ha vetat!") till Drury Lane ("Erfarenhet? Var? Boston? Det duger inte. Vad vi vill ha är folk med erfarenhet *härifrån*. Gå och skaffa er arbete utanför London och kom sedan tillbaka, så ska vi se vad vi kan göra.") till Terrys, till Royalty, till Globe och till varenda teater de kunde hitta.

Och överallt var det likadant. I bästa fall kyla, i värsta fall rena oförsämdheten. En karl hade ögnat Amy ingående och erbjudit henne "bra betalt" om hon kunde tänka sig att uppträda med ett minimum av kläder, ett

erbjudande som Fenton hade avböjt genom att klå upp mannen efter noter. En annan sa att han kände till ett landsortssällskap som kunde lära upp dem mot en avgift på bara ett par pund vardera och som han gärna skulle presentera dem för mot en skälig provision för egen del. Andra var öppet hånfulla, ilskna eller rätt och slätt uttråkade. Och alla hade sist och slutligen sagt nej.

För var dag som gick hade Amy blivit mer och mer modfälld och Fenton mer och mer retlig och högdragen, så att Amy hade riktigt svårt att hålla honom på någorlunda gott humör. Och trots att hon inte insåg det själv var hennes äkta skådespelarbegåvning i det här fallet en nackdel. Som hennes lärarinna i talteknik hade sagt hade Amy Lucas ett mycket uttrycksfullt ansikte. Modstulenheten, oron och hungern och tröttheten märktes tydligt på henne, så att mycket av den spelande charmen kom bort. När de kom till artistingångarna var därför ofta allt som direktörerna såg en hjälpligt söt men inte särskilt fängslande liten amerikansk flicka som hade kunnat komma i fråga som statist om hon inte hade haft en så påstridig och argsint herre i släptåg.

För det var Fentons problem, om han nu hade förstått det. Hans utseende fördunklades inte av känslorna, snarare tvärtom. Ilskan gav honom en extra glans i blicken som kunde verka mycket tilldragande på många kvinnor. Men teaterdirektörer var försiktiga och luttrade, de drog ogärna på sig risken för interna problem genom att engagera en bråkmakare. Det hände ofta nog ändå, det var många till synes spaka och medgörliga unga aktörer som hade verkat så tacksamma för ett engagemang men som längre fram visade sig vara kverulanter och uppviglare. Så ingen direktör vid sina sinnens fulla bruk ville ens fundera på

Fenton så länge han nalkades tilltänkta arbetsgivare så arrogant.

Den här morgonen hade han fått ett vredesutbrott när det gick upp för honom att de bara hade tre shilling kvar. Han hade stegat omkring i rummet och sparkat på möblerna så vildsint att Amy, som höll på att klä sig i rummet intill, hade kommit springande för att se vad det tog åt honom. Hon hade behövt en kvart för att lugna ner honom så att han kunde svara.

Och när hon fattade att de inte bara var utfattiga utan inte heller kunde betala sin vid det här laget mycket stora hotellräkning — för Fenton hade lyckats övertala hotelledningen att vänta med betalningen till månadens slut — blev hon rädd.

— Oh Fenton! utbrast hon förfärat. Vad ska vi ta oss till? Vi känner ingen här som kan hjälpa oss — ingen! Och vi har inga pengar att resa hem för. Om du ändå hade gjort som jag bad dig och sökt upp pappas släktingar så snart vi kom hit! Då hade vi kanske haft någon att vända oss till!

— Att gnälla är ingen lösning, fnös han. Och du vet förresten inte om det hade varit så lätt att hitta dem! Hur hade du tänkt bära dig åt? Skulle du ha hejdat folk på gatan och flinat upp dig och sagt: "Kände ni min pappa? Han bodde här i London som pojke. Han har visserligen varit död nu i tio år och bodde i Boston i tio år dessförinnan, men ni känner *säkert* till honom ändå!" Var det så du skulle ha gjort? Har du ingenting bättre att föreslå så håll mun, din idiot! Jag har tillräckligt mycket att oroa mig för ändå ...

Då brast Amy i gråt, och eftersom det var något som hände mycket sällan blev Fenton först förbryllad och sedan

ångerköpt. Han kramade om henne och kysste henne och bad om förlåtelse för att han hade brusat upp.

— Vi kan ju ledigt komma härifrån utan att bekymra oss om räkningen, sa han, för har du inte en liten balkong utanför ditt rum? Jag kan räcka ner bagaget till dig därifrån sent i kväll, så ger vi oss i väg utan att någon märker ett dugg! Så tar vi in på ett annat hotell och börjar från början igen. Gråt inte nu, är du snäll, jag blir så ledsen då ...

Och med hans kära armar om sig kunde hon sluta gråta och tänka att de kanske trots allt skulle klara sig. Det hade de ju alltid gjort. Under alla de tio åren som deras mor hade varit änka efter sin älskade men djupt skuldsatte man hade de klarat sig.

De hade ljugit och lurat sig in i och ut ur alla möjliga eskapader medan de samtidigt bedyrade för sin stackars rättskaffens mamma att hon lyckats i sina strävanden att göra dem till respektabla medlemmar av hennes släkt, Fentons och Cabots. Intill sin död hade hon varit ovetande om hur många kinkiga situationer de hade krånglat sig ur, hur samvetslöst Fenton ibland hade handskats med pengar och med förmögna unga damers hjärtan. Visst skulle de klara sig nu också!

Så Amy hade gått tillbaka till sitt rum för att klä sig färdigt och tvätta de gråtsvullna ögonen med kallt vatten. Sedan hade de gått ut för att göra av med sina dyrbara tre shilling på dagens måltid.

Hon hade tyckt att det var förståndigast att gå till en matvaruaffär och köpa något färdiglagat, men Fenton hade sagt:

— Man måste hålla på sin värdighet. Jag vägrar att gå till en av de där affärerna igen. De är vulgära och snuskiga och

inte alls i din klass, min kära syster. Vi ska äta i ståndsmässig miljö om än en frugal måltid.

Och han hade visat henne genom den labyrint av gator där deras hotell låg till Maiden Lane, till mr Rules restaurang, och beställt det billigaste som fanns där. Och om Fenton genom att ta en lammkotlett åt sig själv hade berövat Amy något av hennes andel av den näring man kunde få för tre shilling, så var hon inte den som beklagade sig. Hon visste ju att Fenton avskydde fisk. Klockan var snart tre och lokalen började tömmas.

— Vi borde nog gå, Fenton, sa Amy försiktigt, för han verkade så frånvarande och satt bara och stirrade tomt på de gulmålade väggarna med deras nya gaslampetter. Fast *vart* vi ska gå vet jag inte ...

Han tog till sig blicken och nickade lite tungt.

— Jag undrade om vi kunde gå härifrån utan att betala, men det lönar sig just inte att försöka. Han lade deras tre shilling på bordet och reste sig. Kom så går vi.

— Vart? sa hon igen och halvsprang bredvid honom när de kom ut i den kalla novemberblåsten på Maiden Lane.

— Jag tyckte jag såg en juvelerare vid Strand, sa Fenton. En som samtidigt är pantlånare att döma av de tre mässingskulorna i skylten. Vi ska se vad min tandpetare kan inbringa ...

— O nej — den gav ju mamma dig!

Han ryckte på axlarna.

— Hon gav mig aptit också, och hon skulle säkert inte ha velat att jag svalt. Förresten ska jag ju bara *pantsätta* den. Jag löser ut den så fort vi har tjänat lite pengar ...

Och Amy teg som vanligt och trippade bredvid honom Maiden Lane fram mot Strand.

Där rådde liv och rörelse. Eftermiddagen led redan mot sitt slut, och affärsfönstren strålade av ljus som föll ut på trottoaren och fick den bleka dagern från himlen att verka ännu blekare. De stod ett tag och såg på vimlet, på de eleganta damerna i väldiga krinoliner som seglade fram som galleoner. De fick Amy att känna sig så oansenlig, för hennes kjolar — för all del vida och försedda med många underkjolar — vilade ingalunda på någon krinolinställning och skulle heller inte göra det förrän hon fick en möjlighet att köpa en. De här damerna bar pälskantade peleriner också, de hade de mest bedårande kapotthattar av strå med band som hängde långt ner på ryggen, och sådana finesser hade inte hon. Och Fenton såg på herrarna och blev dyster, för var fanns hans pälsbesatta korta överrock, var fanns hans moderna smala byxor och högknäppta väst? Och framför allt — var fanns hans käpp med silverkrycka? Alla på den här gatan hade en sådan, och han kände sig illa behandlad av ödet. Det sa han till Amy.

— Jag vet, kära du, jag vet, svarade hon och suckade. Jag *trånar* efter en klänning som damen där borta har, hon som står och väntar på att gatsoparen ska släppa fram henne ... Så sken hon upp. Vi skulle kunna ha det mycket värre, vet du! Tänk om vi var gatsopare! Då skulle vi verkligen ha det svårt.

De såg båda på den magre lille pojken som av längden att döma inte var mer än tolv år även om han hade en gammal mans härjade och resignerade ansikte, på hans smutsiga klädplator och på hans blåslagna och blodstrimmiga ben — för kuskarna såg inget ont i att snärta till de små kräken som kilade omkring i trafiken och försökte sopa rent så att bättre folk kunde korsa gatan.

Så sa Fenton skarpt:

— Vad du är dum, Amy! Hur kan du jämföra oss med en sådan där! De är inte *folk* — det är de här andra vi ska titta på. De med förnäma hus och så mycket pengar att de här fördömda affärsinnehavarna formligen tigger dem om att komma in. Det måste finnas ett sätt att få loss lite pengar från någon av dem — det måste! Jag tänker förbanne mig inte fortsätta så här ...

Amy stack handen under hans arm.

— Nej, raring, naturligtvis inte, sa hon tröstande igen.

Hon kände sig plötsligt mycket gammal och trött och ensam, för hon hade tyckt att hon lät som mor hade låtit när hon talade till Fenton. Alla år av oro för Fenton, av hänsyn till Fenton, av att sätta Fenton i främsta rummet — vad hade det hjälpt stackars mamma? Hon hade dött knappt fyrtiotre år gammal, sliten och ängslig för sin älskade sons framtid. Och vad hade Fenton brytt sig om att hon dog? Inte ett dugg.

Amy mindes plötsligt där hon stod mitt på trottoaren på Strand i London hur hon hade suttit bredvid sin döda mors säng i det gamla trähuset i Boston med tårarna rinnande nerför kinderna och hur Fenton hade kommit insmygande och tittat ner på ansiktet på kudden, så stilla och grått.

— Amy — hur går det? hade han frågat med dämpad röst.

— Oh Fenton, hade hon svarat, käre Fenton, du måste vara stark! Stackars mamma — hon har dött, hon har gått ifrån oss ...

Och han hade höjt huvudet och stirrat på henne med ögon som var klara och samtidigt alldeles tomma och sagt med spänd och hård röst:

— Då är vi ensamma! Vi är ensamma. Från och med nu får vi sköta oss själva ...

Hon ruskade lite på sig. Det var länge sedan hon unnade sig att tänka på den eftermiddagen då hon för första gången i livet hade sett på sin avgudade bror och tyckt att han var gemen. Hon hade lyckats intala sig att hon inbillat sig den där triumferande tonen som hon tyckt sig höra och hade stängt ute minnet av hans glittrande ögon och bestämt sig för att aldrig tänka på det mer. Och ändå hade det nu dykt upp igen, så långt från Boston och så många månader efteråt.

Kanske var det för att hon var så tankspridd som det hände, kanske var det helt enkelt för att hon var trött och matt av hunger. Vad det än var, så lydde hon när Fenton irriterat ryckte henne i armen och gick fram till trottoarkanten för att gå över till motsatta sidan där juveleraren höll till. Och i stället för att göra som hon hade lärt sig och titta åt höger för att se på den ankommande trafiken gjorde hon som hon alltid hade gjort hemma och tittade åt vänster. Och när hon ingenting såg där steg hon ut på gatan.

Riktigt vad som sedan hände kunde hon efteråt inte minnas klart. Hon hörde skrik och rop och ett slammer av hästhovar och metallskodda hjul och vände på huvudet och fick se en häst stegra sig högt ovanför henne. Hovarna slog i luften, den väldiga buken såg ut att vilja falla ner och krossa henne, och de gula tänderna i det vidöppna gapet verkade stora och hotfulla som gravstenar.

Hon skrek till och försökte rygga tillbaka, men så kände hon hur hon knuffades framåt med våldsamt kraft och ramlade framstupa mitt på gatan.

Hon vände på huvudet, omtöcknad och förvirrad av fallet, och lyckades kravla sig upp. Hon stod och vacklade ett par sekunder medan hon försökte sansa sig. Så

spärrade hon upp ögonen och stirrade. Någonstans alldeles nära henne hördes ett gällt skrik.

Där, på kullerstenarna, nästan under hjulen på vagnen som hästen var spänd för, låg Fenton, likblek i ansiktet under gatsmutsen, med ögon som var halvöppna och alldeles tomma. Ena benet var utsträckt åt sidan och det andra låg krökt i en onaturlig vinkel. Byxtyget var söndertrasat, och Amy såg ett stort sår som slitits upp från vristen och ända upp till knät. Blodet vällde fram och hade redan bildat en pöl på gatstenarna så att de blänkte röda i lampskenet från affärerna.

Det var då det gick upp för henne att skriket hon hörde kom från henne själv.

3

— Ni är så vänlig, sir. Så vänlig, sa hon igen.

Hon sjönk bakåt på hälarna där hon låg på knä och gnuggade sig i ansiktet med handen utan att märka att hon blev randig av smuts på den bleka kinden. Den unge mannen bredvid henne tittade på henne, och trots sin oro för patienten som låg där på gatan kände han en ilning av beundran. Det här var sannerligen en vacker ung kvinna, tänkte han. Alldeles osedvanligt vacker!

— Det är mig ett nöje, madam, sa han artigt och tittade ner på Fenton igen. Ett sant nöje. Jag tror faktiskt att vi har stoppat blödningen, vet ni. Det var den som skrämde mig. Han hann gudskelov inte förlora så värst mycket ... Titta — han vaknar till sans! Han böjde sig fram och lade handen på Fentons panna. Så ja, ta det nu lugnt. Ni klarar er, det lovar jag ...

Fentons huvud vreds lite irriterat på den hoprullade rocken som någon hade kört in under nacken på honom, och blicken klarnade och han såg på Amy som lutade sig över honom, blek av oro och chock.

— Din dumma gås — du höll ju på att ta död på dig ... mumlade han, och Amy brast i gråt.

— Oh Fenton, älskade Fenton, du räddade livet på mig, det gjorde du. Och ditt stackars ben — det är alldeles

blodigt, och det är mitt fel ...

— Nej, ta nu inte så illa vid er, madam, sa den unge mannen bredvid henne och tittade upp på alla som intresserat hade skockat sig kring den lilla gruppen mitt i gatan. Vill någon hämta en fönsterlucka? Bra — där ser ni, madam! Han vände sig till Amy igen. Det kommer folk som hjälper oss att föra den här herrn till sjukhuset. Jag kan lova er att ...

Med ögon som hade blivit mörka av rädsla stirrade hon på honom.

— Sjukhuset? Oh nej — inte dit! Kommer han till ett sjukhus så blir han aldrig ... Nej, snälla ni! Han behöver god vård och ...

Den unge mannen skakade på huvudet och tog sig friheten att lugnande klappa henne på handen.

— Var inte så bekymrad, madam. Sjukhuset som jag ska ta honom till är Queen Eleanor. Det är ett utmärkt ställe och ...

— Det stämmer, missie! En röst hördes ur hopen av nyfikna åskådare. Det finns inget ställe som är så bra som Nellie — där får ni det bra, ni och eran man — var inte rädd ...

— Fenton är min bror, sa hon frånvarande och stirrade fortfarande på den unge mannen som oförklarligt nog sken upp vid den upplysningen. Är det sant, sir? Är det ett bra sjukhus? Jag vet så lite om sådant. Utom att hemma hos oss ... Hon rös till.

— Ja, det är alldeles sant, sa den unge mannen. Ingen vill ju bli sjuk och hamna på sjukhus, men Nellie — Queen Eleanor alltså — har det bästa rykte, det kan jag lova.

— Känner ni till ... det där sjukhuset?

Hon såg oroligt ner på Fenton som hade glidit in i en sorts dvala, och hon lade handen på hans panna för att förvissa sig om att han fortfarande levde. Hon kände sig lättad när han retligt vred undan huvudet och muttrade någonting.

— Jag är läkare på Queen Eleanor, sa den unge mannen och lät stolt. Mitt namn är Foster, madam. Graham Foster.

— Oh doktor Foster, vad jag är glad för att jag har fått göra er bekantskap! Hon räckte honom handen. Ni har sannerligen varit en barmhärtig samarit mot oss — jag är er stor tack skyldig, sir, för er vänlighet ...

— Hm ... tack, madam ... hm ... nu är jag faktiskt *mr* Foster, madam, eftersom jag är kirurg och inte medicinare. Eller noga räknat ska bli. Jag går sista året av min utbildning, ser ni, men jag räknar med att få min legitimation av Royal College vid årets slut. Jag är elev till mr Abel Lackland, ser ni ...

— Ja, ni måste vara en framstående kirurg, sir, antingen ni nu har fullbordat er utbildning eller inte. Ni har räddat min bror från att förblöda — för det skulle han säkert ha gjort om ni inte hade ingripit. Jag är oerhört tacksam ...

— Jag är glad att jag kunde stå till tjänst, madam, sa Foster och reste sig samtidigt som hopen delade sig och släppte fram två karlar som kom bärande på en trälucka från en av affärerna. Nu ska vi ta det mycket försiktigt ... Om någon vill hjälpa till här ... Ni där!

Två av åskådarna kom fram och hjälptes under Fosters noggranna direktiv åt att lyfta upp Fenton på luckan. Fenton vaknade och svor och såg sedan ut att svimma igen när de rörde vid det skadade benet.

Blekare än någonsin klamrade sig Amy fast vid Fosters arm, vilket han inte på något vis motsatte sig, och när

männen långsamt lyfte upp luckan med Fenton på sprang hon fram och drog av sig capen och bredde ömt ut den över honom. Åskådarna vankade därifrån nu när det roliga var över och trafiken kom i gång igen över de blodfläckade stenarna där Fenton hade legat.

Amy såg sig om tvärs över gatan på klockan ovanför juvelerarbutiken som de skulle ha gått till och blev förvånad, för det hade bara gått knappt tio minuter sedan hon tittade åt fel håll och klev ut i körbanan. Hon ruskade på huvudet och försökte säga något, men det blev bara till en kvävd snyftning.

Hon sneglade generat på Foster som såg ut att förstå, för han kom fram till henne och lade armen om hennes axlar, och hon vände på huvudet och lade ansiktet mot det grova tyget i hans överrock och storgrät.

— Så ja, så ja ... följ med nu, min kära miss ... hm ... följ med nu, mumlade han.

Så knyckte han med huvudet åt de två karlarna som bar Fenton, och de började gå mot gatan bakom Strand där sjukhuset låg. Och Amy, som nästan inte fattade vad som hände, lät sig föras med.

Timmen därpå var en mardröm. De bar den halvt medvetslöse Fenton på de smala gatorna mellan förbipasserande som stirrade och knuffades, de tog sig uppför yttertrappan till sjukhuset och mötte sedan larmet och lukten i de ekande korridorerna. Det var illa nog, men olycksfallsavdelningen var ännu värre.

De lyfte av Fenton från luckan — en manöver som fick honom att skrika högt — och lade ner honom på ett bord mitt i ett stort rum, klart upplyst av gaslågor och så fullt av folk och ljud och spring att Amy blev nästan yr i huvudet.